

Foto: Jan Handreich

Lambert Wilson (na snímku) s režisérem **Korporace** Nicolasem Silholem uvedli včerejší projekci ve Velkém sále, dnes budou stát před publikem na projekci v Puppě o desáté ranní.

FRANCOUZSKÝ HEREC LAMBERT WILSON PŘIJEL SPOLU S REŽISÉREM NICOLASEM SILHOLEM DO KARLOVÝCH VARŮ UVÉST DRAMA **KORPORACE**. SNÍMEK SE UTKÁ SE SVÝMI JEDENÁCTI SOUPEŘI V HLAVNÍ SOUTĚŽI MFF KV

PŘÍBĚH, PŘÍBĚH, PŘÍBĚH!

Známe ho z *Muže se stříbrnými očima*, ze *Šuanů*, z *El Dorada* nebo z obou pokračování sci-fi *Matrix*, kde ztvárnil padoucha Merovingiana. Francouzský herec, zpěvák a nyní i dokumentarista **LAMBERT WILSON** (58) byl zatím šestkrát nominovaný na Césara; o jeho hereckém umu se přesvědčíme v soutěžní *Korporaci*, kde v roli manažera jobsovskeho stříhu spolu s šéfkou oddělení HR Emilií drtí své podřízené. První celovečerní snímek francouzského režiséra a scenáristy Nicolase Silhola je biják jedna báseň. Jedna strohá, šedá, neurotická báseň s pěkně ostrými hranami.

Kateřina Kadlecová

Vaše Korporace dokončuje, co německý festivalový hit Toni Erdmann loni započal, minimálně pokud jde o odhalování „nastavených procesů“ a „úsporných mechanismů“ velkých nadnárodních korporací. Viděl jste ten film?

Jasně – a naprosto, totálně, úplně ho miluju! Ten dokonalý popis společnosti, která je samozřejmě tatáž jako v naší *Korporaci*! Režisér *Korporace* Nicolas Silhol ovšem řeší společenské problémy, zatímco režisérka Maren Ade v *Tonim Erdmannovi* otevírá dveře fantazii – je tam originalita, je tam šílenství. Její snímek je o rodičovském vztahu, o otci, který je odrazem lidskosti, jež kvapem mizí jak z pracovní, tak z rodinné sféry. Táta se jednoduše rozhodne být klaunem, jakým ostatně vždycky byl, protože jeho dcera potřebuje zachránit, musí se znovu stát člověkem. Poněvadž teď je robotem. To je nebezpečí moderního světa – dělá z nás roboty. Dokonce i milostné vztahy proháníme smartphony a s lidmi se nepotkáváme ve skutečném světě, ale v aplikacích... Nicolas ovšem s *Korporací* zů-

stal uvnitř nadnárodní firmy a umělých hierarchických vztahů, zatímco Maren Ade víc filozofuje. Oba se však ptají, co je vlastně v lidském životě důležité, a docházejí ke stejnému závěru. Emilie, již skvěle hraje Céline Sallette, zjistí, omluvte ten výraz, že se z ní stalo hovno, ne-člověk. Znovuobjeví lidské hodnoty, až když potká inspektorku práce a je svědkem toho, jak její manžel nemůže najít zaměstnání, jak se sám stal obětí systému.

Proč jste kývl na spolupráci režisérovi, který se do té doby živil mimo jiné jako filmový kritik a pro nějž Korporace znamená celovečerní debut?

Nejzásadnější věcí na filmu je scénář – příběh, příběh, příběh! Zprvu jsem se bál, že velký šéf nadnárodní společnosti Esen Stéphane Froncald je podobná role, jakou jsem ztvárnil nedávno; hrál jsem totiž chladného byznysmena v loňském snímku francouzského režiséra Pascala Bonitzera *Tout de suite maintenant* s Isabelle Huppert. Ale strašně se mi líbil scénář a chtěl jsem Nicolasovi dát šanci, on měl vše tak dokonale nastudované, vyřešované, a navíc

jeho táta učí na škole management lidských zdrojů a sám byl manažerem... Ale především jsem se nesmírně těšil na spolupráci s úchvatnou herečkou Céline Sallette. Kéž by tu s námi byla, na poslední chvíli musela účast na festivalu zrušit. Víte, mně je úplně jedno, jestli lidi točí svůj první, čtvrtý nebo desátý film. Zkušenost tvůrců mě nezajímá, jde mi o příběh a způsob, jakým o něm mluví, jak vám ho podají. Největší metlou kinematografie jsou špatné scénáře – a věřte mi, četl jsem jich dost.

Skvěle zpíváte, tančíte, režirujete divadelní hry. Proč jste především hercem?

Protože jsem se bál, že mi můj život prostě nebude stačit. Že nebudu mít dost času a že bych ho měl jaksi zmnožit. Což se mi povedlo! Já vážně věřil, že jsem díky své roli v *El Doradu* Carlose Saury conquistadorem v Jižní Americe šestnáctého století, že jsem mnichem trapistou v Alžírsku jako ve snímku *O bozích a lidech* (tento vítěz Velké ceny v Cannes se setkal s diváckým úspěchem i na MFF KV v roce 2010; pozn. red.), že jsem námořním důstojníkem ze snímku *Dobrovolník*, který jsem dotočil právě

především pod režijním dohledem francouzské herečky Hélène Fillières... To je hlavním důvodem, proč hraju. A taky jsem si odjakživa přál cestovat časem. Moc rád chodím do muzeí a galerií a být hercem vám umožní stát se na chvíli součástí obrazu, rolíkem v rohu, vévodou ve vznešeném rouchu. Na existenci kamer zapomenete, i na štáb. V listopadu jsem natáčel film, kde jsem se stal v půli osmnáctého století španělským králem Filipem V. – a byla to nádhra, všechno dýchalo tou dobou. Je to takové dětské, vidíte? Toužit se změnit, obléct si kostým a stát se někým jiným.

Váš tatínek Georges Wilson byl slavným hercem a ředitelem divadla. Chtěl jste jít v jeho stopách?

Samozřejmě mě hodně ovlivnil. O herectví jsem ale nic nevěděl, dokud jsem neobjevil kino. Právě díky kinu jsem se rozhodl stát hercem, když jsem jako školák chodil v sedmdesátých letech na filmy s Robertem Redfordem, Dustinem Hoffmanem, Barbrou Streisand, od Sydneyho Pollacka, Sidneyho Lumeta, Roberta Altmana... Byly to docela politické filmy, co tehdy Američani dělali, a skvělé. Doprovázel jsem pak jednou jako třináctiletý tátu na slavnostní premiéru *Tří mušketýrů* v režii Richarda Lestera, byla tam spousta hvězd a fotografií a lidí v kostýmech... Den po té premiéře jsem bezpečně věděl, čím chci být. ■

4

3/7 2017
ZDARMA

UVNITŘ ČÍSLA

Blízká setkání
třetího druhu

strana 4 / page 4

Jeden den karlovarského
lowcostaře

strana 6 / page 6

ENGLISH VERSION
INSIDE

KVIFF TALKS

LEGENDA I KLASIK

Chcete nahlédnout do kuchyně legendárního českého kameramana **Jaroslava Kučery**? Toho, který spolupracoval s Věrou Chytilovou, Vojtěchem Jasným i Janem Němcem? V rámci setkání ze série KVIFF Talks o něm promluví autorka monografie *Mezi-obrazy: Mediální praktiky kameramana Jaroslava Kučery* **Kateřina Svatoňová** a autor grafické úpravy knihy **Aleš Najbrt**. Hlavně však budete moci zhlédnout dosud neznámý materiál z Kučerova archivu. **Dnes od 15.30 v Kinosálu A!**

Zítřka se zase můžete těšit na klasiku evropského sociálního filmu **Kena Loache** a jeho scenáristu **Paula Lavertyho**, kteří letos společně převezmou Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii. Potkat se s nimi lze od **14.30** ve **Vodafone Lounge** v Thermalu.

Vstup na všechny KVIFF Talks je zdarma, nepotřebujete vstupenku ani akreditaci. Dnešní setkání proběhne v češtině, zítřejší v angličtině. ■

Ken Loach (vpravo) a Paul Laverty

NEUTEČE NÁM

JUDIT BÁRDOS
herečka

Na karlovarském festivalu jsem teprve podruhé v životě! Přijela jsem s filmem *Out* (5. 7., 10.30, Divadlo Husovka) a seriálem *Pěstírna* (7. 7., 16.00, Kongresový sál). S dramatem *Out* jsem už byla na festivalu v Cannes, z něhož mám skvělé zážitky – třeba když jsem seděla v jednom sále s Dustinem Hoffmanem a Benem Stillerem. Mám tam sice jen malou roli dcery hlavního hrdiny, která se plácá životem, ale vlastně jsem byla moc ráda, že se jako Maďarka konečně objevuju v nějaké maďarské koprodukcí. No a *Pěstírna* byla moc příjemná, v ní jsem zase za přítelkyni ústřed-

ního kluka. Režisér Andy Fehu mi vždycky jen řekl, co se v jaké scéně děje, s textem jsme pak víceméně improvizovali. Byla jsem fakt ráda, že moje postava není zavřená v té pěstírně trávy. Zvlášť když jsem slyšela o infekcích, co tam ostatní herci chytli. Z festivalu odjízdim zase točit, hrozně ráda bych ale stihla tragikomedii *Paula* (5. 7., 20.00, Kinosál B), která s námi soutěžila v Cannes a získala Zlatou kameru za nejlepší debut. A určitě mi neuteče ani *Vnitřní slunce* (3. 7., 22.00, Pupp). Hraje v něm totiž moje oblíbená Juliette Binoche. Třeba ji jednou potkám i tady ve Varech! ■

Foto: Jan Handreich

HLAVNÍ SOUTĚŽ

VARY CHCE VYHRÁT I SLOVENSKÝ FILM ČÁRA ZKUŠENÉHO REŽISÉRA PETERA BEBJAKA

HRANICE MEZI PŘÁTELSTVÍM A NENÁVISTÍ

Rok 2007 byl pro Slováky významným hlavně proto, že vstoupili do schengenského prostoru. Některé hranice padly, jedna se ale naopak opevnila. A právě na slovensko-ukrajinském pomezí se odehrává nový film režiséra PETERA BEBJAKA *Čára*.

Zbyněk Vlasák

Blížící se moment, kdy se z běžné hranice stane ta eurounijní, a tím pádem i ostřeji střežená, s nervozitou vyhlíží hlavně skupina pašeráků v čele s Adamem Krajnákem (hraje ho Tomáš Maštařík). Charismatický a svým způsobem i férový Adam si svou živnost vybudoval na převážení cigaret a migrantů. Pomáhají mu v tom jeho vycvičená parta i spřátelení celníci (jejich šéfa si zahrál Andrej Hryc), kteří mu rádi za pár bankovek vyjdou vstříc. Jenže tohle všechno by mohlo brzy skončit.

Snímek *Čára*, který kombinuje thrillerové i komediální prvky, těží z atmosféry slovensko-ukrajinského pohraničí. Ostatně také štáb byl dvojjazyčný.

„To prostředí je specifické jistou magií a mystikou,“ říká režisér Bebjak. „Příro-

da a soužití s ní je v něm součástí každodenního života. Specifický je i tamní způsob prožívání. Emocionalita a přátelství se dokážou v momentě proměnit na čirou nenávist, aby ji vzápětí vystřídala láska až za hrob. A to vše je samozřejmě ohořeno alkoholem.“

Režisér má za sebou úspěšné krimiseriály

Rodina Adama Krajnáka je jako vystřižená z nějaké mafiánské prózy. Zrovna se mu chystá vdávat nejstarší dcera, která si ale místo pořádného chlapa vybrala citlivku Ivora. Jenže už je pozdě, dcera je těhotná a Adam Ivora musí přimout do rodiny i do pašeráckého byznysu. Samozřejmě se souhlasem své matky (Emília Vášáryová), která chodí výhradně v černém, kdysi celý ilegální rodinný

Ústředního zlouna si v *Čáře* stříhl ukrajinský herec Stanislav Boklan.

FAKT NAVÍC

Čára je slovensko-ukrajinský film, ale pokud budete dávat pozor, objevíte v titulcích i jedno známé české jméno: hřebejkovského scenáristu Petra Jarchovského, který *Čáře* pomáhal s dramaturgií.

Peter Bebjak je v karlovarské soutěži vlastně podruhé za sebou. V loňské Hřebejkově Učitelce si zahrál jednu z hlavních rolí.

obchod rozjízďela a je opravdovou hlavou Krajnákovice rodu.

Petera Bebjaka můžete znát zejména jako režiséra úspěšných televizních kriminálních seriálů: slovenského *Mesta tieňov* nebo českých *Případů 1. oddělení* či *Kriminálky Anděl*. Jeho obličej si možná pamatujete z Hřebejkovy loňské karlovarské novinky *Učitelka*.

A proč byste podle Bebjaka měli v Karlových Varech vyrazit zrovna na *Čáru*, která mimo jiné připomene, že ke každému mafiánskému příběhu patří i zrada?

„Protože v ní hraje hodně známých a výborných herců v netradičních situacích,“ slibuje Peter Bebjak. „Protože je to velmi zajímavý, emotivní a napínavý

příběh. Protože se to odehrává v atraktivním prostředí. A protože jsme do toho dali všechno.“

ČÁRA

3. 7. 20.00 Velký sál
4. 7. 13.00 Pupp
6. 7. 11.30 Kino Drahomíra

TURECKÉ DRAMA JEŠTĚ VÍC VYPRÁVÍ PŘÍBĚH PŘEVADĚČŮ UPRCHLÍKŮ

KDYŽ JSOU LIDÉ VĚCMI

Uprchlíká krize byla loni i předloni převládajícím tématem společenských a politických diskusí nejen v našich končinách a s určitým zpožděním pak pronikla do světa kinematografie. A letos také do soutěže karlovarského festivalu. Konkrétně se v dramatu tureckého režiséra ONURA SAYLAKA *Ještě víc* blíže podíváme na osoby převaděčů na turecko-řecké hranici.

Zbyněk Vlasák

Hrdinou je ve filmu mladík Gaza, jenž žije v zapadlé turecké vesnici a je zapojený do výtěžného rodinného byznysu s převáděním uprchlíků. Jeho hlavním úkolem je starat se o ně, zatímco se před svou plavbou přes Egejské moře skrývají u něj

doma. Ve stodole je pro ně vybudovaný speciální podzemní bunkr. Celému tomuhle podnikání přitom velí Gazův otec Ahad. Tématem filmu *Ještě víc* je jednak zoufalá situace uprchlíků, ale i velmi divoký vztah mezi otcem a synem.

Gaza tráví v onom bunkru hodně času, cítí zde svou moc. Na denním světle úpí pod despotickým Ahadem, který ho odmítá pustit na střední školu do Istanbulu a nezdědka sahá k násilí, avšak v podzemí Gaza postupně pozná-

vá, že může cokoliv, že může ovládat životy druhých, že se na chvíli vlastně stává bohem.

Diváci jako svědci

„V Gazově brutální realitě jsou lidé jenom objekty, které je třeba přenést z jednoho místa na světě na druhé,“ říká režisér Onur Saylak. „Nemají jméno ani minulost. Nemají pocity ani sny.“

Saylak přiznává, že jeho motivací pro natočení *Ještě víc* bylo upozornit, že s trpícími lidmi jako s objekty nezacházejí jen Gaza

s Ahadem, ale de facto my všichni. Že jsme, třeba i prostřednictvím dohody mezi EU a Tureckem, přistoupili na stejnou velkoobchodní logiku, která dělá z uprchlíků masu, ne konkrétní osoby s konkrétními příběhy.

„Jenže lidská práva vyžadují individuální, ne hromadný přístup,“ říká Saylak. „Gazův příběh nám napovídá, že jsou dnes miliony lidí považováni v podstatě za neživé věci. A náš film vypráví o tom, co s člověkem udělá, když ty druhé kolem nebere jako lidské bytosti.“

Právě Gazova proměna je nejsilnějším momentem celého formálně výrazného snímku.

Zároveň režisér věří, že kinematografie může tohle všechno

ovlivnit k lepšímu. „Imigranti jsou pro nás v současné době pouze statistickými údaji, prostřednictvím filmu z nich však

můžete udělat něco víc. Z diváků se v kině stávají svědci. A být svědkem s sebou nese i odpovědnost,“ dodává Saylak.

DIVÁCKÁ CENA AUDIENCE AWARD **PRÁVO**

Známkování: 1 výborný, 2 dobrý, 3 průměrný, 4 slabý

Průběžné hodnocení

1	OBCHOD NA KORZE Obchod na korze	1,24
2	THE BIG SICK Pěkně blbě	1,26
3	I AM HEATH LEDGER Jmenuji se Heath Ledger	1,30
4	TOIVON TUOLLA PUOLEN Druhá strana naděje	1,31
5	WHITNEY: CAN I BE ME Whitney: Být sama sebou	1,35
6	MUŠKARCI NE PLAČU Chlapi neplačou	1,45
7	THE NILE HILTON INCIDENT Případ Nile Hilton	1,47
8	ARITMIYA Arytmie	1,48
9	JORDGUBBSLANDET Země jahod	1,48
10	GOOD TIME Dobry čas	1,94

JEŠTĚ VÍC

3. 7. 17.00 Velký sál
4. 7. 10.00 Pupp
6. 7. 9.00 Kino Drahomíra

Ještě víc není jenom o uprchlících, ale i o napjatém vztahu otce a syna.

FAKT NAVÍC

Ještě víc je Saylakův celovečerní režisérský debut. Dosud byl znám hlavně jako herec. Pamatovat si ho můžete třeba z filmu Özcan Alpera *Podzim*, který měl premiéru na festivalu v Locarnu a slavil nejen jeden mezinárodní úspěch.

OSOBNOST DNE

REŽISÉR DAVID LOWERY PŘEHODIL PROSTĚRADLO PŘES CASEYHO AFFLECKA A NATOČIL S NÍM SUBTILNÍ DRAMA *PŘÍZRAK*

AŽ SE U MĚ OBJEVÍ DUCH

Režisér David Lowery si Karlovy Vary oblíbil; letos přijel podruhé. Před čtyřmi lety zde představoval romantickou krimi *Ain't Them Bodies Saint*.

Americký režisér, scenárista a střiháč **DAVID LOWERY** (36) před osmi lety debutoval dramatem *St. Nick* a od té doby tvoří samé pozoruhodné filmy napříč žánry: umí milostnou krimi (*Ain't Them Bodies Saint*) i hollywoodskou disneyovku (*Můj kamarád drak*). Letos do Karlových Varů přiváží *Přízrak*, ojedinělou studii osamocení: Casey Affleck umírá při autonehodě a z pozice ducha sleduje, jak se jeho filmová manželka Rooney Mara vyrovnává se ztrátou milované bytosti.

Šimon Šafránek

Čím vás fascinují duchové?

Co nás čeká po smrti? Existuje něco dalšího? Jak se vypořádáme s tím, že ztratíme vše, co milujeme? To jsou univerzální otázky, které podle mě figura ducha či přízraku dokáže pěkně reflektovat. Dává nám naději. Přítomnost ducha totiž naznačuje, že naši milovaní neodcházejí, že tu zůstanou, což je velmi uklidňující. A pak je tu i vášně pro to, se bát. Miluju horory a filmy o domech, kde straší. Nenatáčel jsem sice horor, ale používám určité žánrové postupy.

Jako malí jsme se pokoušeli duchy vyvolat...

... a nic, že? Budu doufat, že se u mě jednou v noci v ložnici nějaký objeví a vyděsí mě k smrti. Pak budu mít nezvratitelný důkaz, že smrtí to nekončí.

Casey Affleck a Rooney Mara už hráli ve vašem snímku *Ain't Them Bodies Saint*. Přemýšlíte při psaní scénáře nad konkrétními herci?

Přízrak jsem napsal tak rychle, že jsem neměl čas přemýšlet nad někým konkrétním. Ale jakmile jsem byl hotový, bylo mi

jasné, že to pošlu Caseymu a Rooney. U *Ain't Them Bodies Saint* i aktuálního filmu *Old Man and the Gun*, který právě střihám, jsem na Caseyho myslel. Když pro něj píšu dialog, přehrávám si v hlavě věty jeho hlasem. Uvažuji, jak to od něj bude znít. Psaní je pro mě najednou hmatatelnější a jednodušší.

Přízrak jste začal točit hned po disneyovce *Můj kamarád drak*. Jak rychle jste se přehodil na tu subtilní, úspornou notu?

Vždycky jsem směřoval k minimalistickému stylu. Když děláte disneyovku, úplně to nejde, ale v *Přízraku* jsem se rozhodl tu možnost využít.

Je nějaký rozdíl mezi tím, když připravujete potenciální blockbuster a malý nebstudiový film?

At' jde o jakýkoli projekt, platíme za stejnou kameru a stejné vybavení. Po technické stránce je to tedy úplně stejné, nanejvýš třeba mám méně času. Ale když o tom tak přemýšlím, *Přízrak* jsme točili skoro stejně dlouho jako *Ain't Them Bodies Saint*. Jenom jsme to dokázali ještě mnohem levněji.

Nemusíte tam být zodpovědnější?

Ten tlak je větší. Musím mnohem víc psát a být připravený do detailu, vejít se do termínů a zásadně nepřevýhnout rozpočet. Ale pokud hrajete podle pravidel a potřebujete něco navíc, je velká šance, že to dostanete. Tuhle důvěru si však člověk musí zasloužit. Já to dokázal a při natáčení *Draka* jsem měl absolutní svobodu. Nerozlišuju proto příliš mezi *Drakem* a *Přízrakem*. Je ovšem pravda, že díky *Drakovi* jsem mohl natočit *Přízrak*; platili jsme ho z peněz, které jsme na *Drakovi* vydělali.

Co jste se na *Přízraku* naučil?

Při každém natáčení se zas a znova učím, abych jí věřil. Vždycky mě šokuje, jak moc na to zapomínám. ■

PŘÍZRAK

4. 7. 19.00 Pupp
7. 7. 19.00 Národní dům

INSTAGRAMIÁDA

PŘÍZRAČNÉ VARY

#iceicebaba 1. místo @zuzanahnidkova

2. místo @tropickychlapec

3. místo @jakubgroman

Čas dát led k ledu! Děkujeme a gratulujeme vítězům – snad vás lupeň na *Bábu z ledu* potěší.

Ted, když máte smysly v pohotovosti, je skvělý čas na cestu. Krátkou co do prostoru, leč dlóóóuhou v čase. V meditativním *Přízraku* pozorujeme příběh jednoho rodinného domku a jeho obyvatel napříč staletími. Nostalgie po časech minulých, po našich zesnulých bližních, závany minulosti, dech ze záhrobí... A tohle přízračno je dnešním tématem. Cítíte ve Velkém sále zvláštní energii? Zasedli jste omylem ducha diváka z minulých ročníků, mihl se kolem vás přízrak? Nebo to byl opravdu jen vítr, který vám rozsypal pečlivě vyskládané lístky, a vy jste je museli chytat po celém městě?

To se dozvíme dnes v 17.00, kdy Tomáš Tesař vybere tři nejlepší duchařiny na Instagramu s hashtagem #prizracnevary. Výherci si pak mohou vyzvednout lístky na *Přízrak* (4. 7., Pupp, 19.00) – zítra od desáté ranní v redakci *Festivalového deníku* v hotelu Thermal.

Kdo se bojí, nesmí do Varů!

NA PLOVÁRNĚ

„BUĎTE HODNĚ VŘELÍ,“ PROSIL MAREK EBEN PŘED ZAČÁTKEM PLOVÁRNY S UMOU THURMAN DIVÁKY

NA PLOVÁRNĚ, TO JE NÁŘEZ

Štáb České televize je jako vždycky připraven perfektně, tentokrát úplně na všechno: „Je to od vás milý, ale tleskáte trochu brzo, ještě to není nutné. Sednu si a teprve pak to začne,“ vítal nás Marek Eben (ještě bez Umy), moderátor oblíbeného televizního pořadu *Plovárna*, v karlovarském Městském divadle včera v devět večer. Začíná jediný větší festivalový výstup *UMY THURMAN*, která dnes opouští Karlovy Vary. Vejde vesele, v džínách a v saku. Nic našemu nejlepšímu moderátorovi nedá zadarmo. Inu, žena z rodu Marlene nebo Greta.

Veronika Bednářová

Ne náhodou byla talk show zahájena ukázkou z řežby ve filmu *Kill Bill*, kde Uma vraždí hned několik mužů najednou.

Určitě si to pamatujete, je to taková rychlá řada pomordovaných bonusů. „Ten váš festivalový střihový pořad o mně mě hodně překvapil. Nejvíce to, jak moc jsem bývala podobná svým dětem, když jsem byla mladá. Že jsou teď takové roztomilé, malé verze mého mladého já,“ svěří se nevině Uma na začátek a pak se hned přiznává, že si první práci sehnala, když jí bylo dvanáct. Někde v restauraci myla nádobí, než jí na to přišli a řekli jí: „Jsi sice vysoká, ale je ti dvanáct, takže nashle.“

Tak to není špatné. Marek Eben se potom, a nechovali byste se jinak, snaží zabrousit do ne-

normální Thurmanovic rodinky a ptá se na tatínka, profesora tibetologie na newyorské Columbijské univerzitě. „Mít dceru herečku je asi výzva,“ zamyslí se Uma T., ale pak se hned ohradí, že rozhodně nebyla modelkou, jak se o ní píše – tedy přesněji byla, ale jen jedno léto. Její maminka naopak byla modelkou velmi úspěšnou, a její babička dokonce stála modelem soše. Je někde ve Švédsku, zřejmě v Trelleborgu; nakonec se na tom s Markem Ebenem shodnou.

Přes rodinu to moc nejde, zkušební moderátor to tedy zkouší jinak, přes práci. A tak vlastně jediné dvě konkrétní historky padnou o režisérech Woodym Allenovi a Larsu von Triero: „Woody Allen? Velice mě překvapil. Pořád mi říkali, jak těžké je s ním pracovat, ale bylo to jednoduché. Všechno obvykle natá-

čí během jednoho záběru, takže jste v jednu doma. Jdete do práce v osm a v jednu jste hotoví, no komu by se to nelíbilo?“

A Lars von Trier? „Je divoký. Divoký. Skutečně divoký. Asi by byl pyšný, kdyby to slyšel. Miluju ho,“ zavzpomínala na režiséra, který jí do scénáře *Nymfomanky* napsal scénickou poznámku „zvířecí křik“, *animal scream*. Musela pak prý křičet snad padesátkrát, než to ten pravý *animal scream* opravdu byl. Historka zůstala bez ukázky, protože Marek Eben pustil ikonickou taneční scénu s Johnem Travoltou z filmu *Pulp Fiction: Historky z podsvětí*, publikum se roztleskalo a Uma, vypadalo to, byla moc potěšená. A pak už se ta půlhodinka chýlila ke konci a zažili jsme další vtipnou vteřinku, když se na otázku „Jaký film mají nejraději vaše děti?“

Nejhezčí fotografie Umy Thurman, kterou jsme pro vás ve Varech našli.

ozvalo z první galerie zvukně „Pulp Fiction!“. Což vykřikl Umin syn.

Uma Thurman už tady v České republice byla a hodně se jí tu tehdy líbilo. Natáčela tady v roce

1997 *Bídňky* s Liamem Neesonem. Tak snad do třetice všeho dobrého. ■

ŠEST BLÍZKÝCH SETKÁNÍ

TARKOVSKIJ I MODRÁ LAGUNA: DIVÁCKY VDĚČNÁ SEKCE JIŽ POTŘETÍ NA MFF KV

BLÍZKÁ SETKÁNÍ TŘETÍHO DRUHU

Vypadá to jako schůzka uličního výboru, kterou vede ta největší uličnice ze všech. Pohledná zrzka s vlasy vyfoukanými jako cukrová vata stojí na pavlači a zaníceně deklamuje: „Soudruzi! Mezi socialismem a tělesnou láskou nesmí být rozpor! Socialismus nesmí vylučovat tělesnou rozkoš ze svého programu! Říjnová revoluce ztroskotala právě na tom, že odmítla volnou lásku!“ Soudruzi mohutně tleskají a zrzka přidává: „Jak se člověk stane velikánem? Organizováním pochodem vstříc masovému orgasmu!“

Jan Němec

Kde to jsme? V Jugoslávii na začátku 70. let? Ve společenské utopii podle psychoanalytika Wilhelma Reicha? V sadu, kde se někdo pokouší roubovat větve hnutí hippies na pevný kmen socialismu? Těžko říct. Film Dušana Makavejeva *WR – mystéria organismu* (1971) volně kombinuje dokument s hraným filmem, železnou oponu přeskakuje, jako by to byl jen živý plot, a emancipační ideje míchá s grácií vítěze barmské soutěže. Filmová kritika Edna a Dan Fainaruovi, kteří film v Karlových Varech představí, vzpomínají, že když ho počátkem 70. let náhodou viděli v Londýně, vyrazil jim dech: „Nebyl to dokument ani běžný hraný film; vzpíral se jakékoli žánrové definici, nepokoušel se vyprávět příběh, ale měl poselství. Pokud se vůbec něčemu podobal, pak nejspíš eseji. Až na to, že eseje často působí akademicky a upachtěně, kdežto tohle je všechno jiné, jen ne to...“

Sklizeň srdcovek

WR – mystéria organismu MFF KV uvede v divácky vděčné sekci *Šest blízkých setkání*, jež se v dramaturgii festivalu objevuje už potřetí. Předloni Karel Och požádal zahraniční režiséry, aby vybrali jeden film, který jim přirostl k srdci, a přivezli ho do Varů. Loni dostali šanci čeští režiséři a letos došlo na zahraniční filmové novináře, kteří s karlovarským festiva-

lem spolupracují. Výběr filmů je pokaždé osobní a právě v tom spočívá kouzlo oněch blízkých setkání, tentokrát tedy již třetího druhu: někdo vás vezme na palubu neznámého létajícího objektu, který tolik připomíná staré filmové koutouče, a unese vás do jiného světa.

Výběr letošních filmů jako by potřeboval jiného, přesněji řečeno vlastního světa silně odrážel. A když se řekne vlastní svět, dětství nikdy není daleko. Carmen Gray, novinářka na volné noze, která spolupracuje třeba s britským *Guardianem*, vybrala Tarkovského *Zrcadlo*. Guy Lodge z *Variety* přiváží španělský film *Duch úlu*, intimní portrét dětství za frankistické diktatury. A Boyd van Hoeij, který píše pro *Hollywood Reporter*, představí *Modrou lagunu*, naivní a současně čistou robinsonádu o dětech na opuštěném ostrově, které samy zplodí dítě.

Jantarové světlo

Aby se film otiskl do lidského nitra, musí mít zvláštní kouzlo, těžko postžitelné čaro. O Tarkovského *Zrcadle* (1975) je to dobře známé, ale Carmen Gray připomíná, že v případě tohoto filmu je zázrak vlastně už jen to, že vznikl: „Tarkovskij *Zrcadlo* natočil v režimu, který věřil, že film má sloužit státu a lidu. Ale odmítl udělat kompromis, zůstal věrný své umělecké vizi. Osobní integrita, kterou projevil, je přitom zdrojem veškeré hodnoty na tomto světě. A v tom spočívá magie vnitř-

Blízké setkání čtyř ze šesti. Zleva filmoví kritici Scott Feinberg, Barbara Hollender, Carmen Gray a Guy Lodge.

ně pravdivého obrazu – nepotřebuje žádné vysvětlení, protože zasahuje podstatu, kterou všichni sdílíme.“ Na otázku, co ona sama v *Zrcadle* spatřila, Carmen Gray odpovídá: „Uvědomila jsem si díky němu, čím vlastně film ve svých nejlepších okamžicích může být. Umožňuje lidem, aby se na světě cítili doma. Ne tím, že jim nabídne nějaké morální poselství, ale že jim poskytne obrazy, které jsou spirituální potravou.“

To beze zbytku platí i o dva roky mladším, ale méně známém španělském snímku Víctora Ericheho *Duch úlu* (1973). Scéna a obraz jsou zde vším. „Blyštivé, jantarovým světlem prozářené mistrovské dílo Víctora Ericheho patří mezi nejpoezičtější filmové studie o dětské imaginaci, o tom, jak se vytváří a jak nás naopak navěky formuje,“ říká Guy Lodge z *Variety*.

To *Modrá Laguna* (1980) Randala Kleisera představuje přece jen hollywoodštější přístup k věci. Patnáctiletá Brooke Shields je na opuštěném ostrově vždy dobře upravená, písek je slonovinově bílý a konflikty s jejím partnerem podezřele připomínají střední školu. Boyd van Hoeij vzpomíná, že film poprvé viděl někdy kolem svých jedenácti let v televizi: „Nejoblíbenější filmy, stejně jako knihy, s vámi rezonují hlavně kvůli kontextu, v jakém jste je viděli nebo četli. Pamatujete si, co jste díky nim cítili, pochopili nebo objevili. Myslím, že spousta osmdesátkových dětí *Modrá laguna* provedla pubertou a dala jim ideál čisté lásky.“

Trest jako zločin

A konečně poslední dva filmy v sekci. Kieślowského *Krátký film o zabíjení*

(1987) představí Barbara Hollender, filmová kritička polského deníku *Rzeczpospolita*. V blátivých kulisách Varšavy 80. let, z nichž Kieślowski vytáhl nečekaně silný výtvarný výraz, se odehrává jakási socialistická variace na *Zločin a trest*, jenž se tu ovšem jeví spíše jen jako další zločin. Vedle *Života Davida Galea* nebo *Tance v temnotách* je *Krátký film o zabíjení* asi nejpůsobivější filmovou polemikou s trestem smrti.

A pokud jste si pořád ještě nevybrali, nezbyvá už nic jiného než vám nabídnout western. Udělá to Scott Feinberg, sloupkař z časopisu *Hollywood Reporter*. Vypátrat, čím jsou *Stopaři* (1956) Johna Forda tak výjimeční, mu prý nějakou dobu trvalo – snad teď díky tomu vaše cesta za dalším skalpem filmové klasiky bude snazší. ■

Duch úlu: jantarové světlo, ve kterém je zalito DNA dětství.*WR – mystéria organismu*: někde právě probíhá bezhlavá sexuální revoluce.

ČISTÍM SI
TU ZUBY
MAMI ☺

Profimed POP UP obchod.
30.6. – 8.7.

Smetanovy sady u Lázní V
www.profimed.cz

Zrcadlo: vzpomínky na dětství zapletené do copů a stočené do drdolu.

DUCH ÚLU

5. 7. 21.30 Městské divadlo

KRÁTKÝ FILM
O ZABÍJENÍ

6. 7. 21.30 Malý sál

MODRÁ LAGUNA

3. 7. 21.00 Malý sál
8. 7. 18.30 Kino Čas

STOPAŘI

7. 7. 11.30 Velký sál

WR – MYSTÉRIA
ORGANISMU

6. 7. 12.30 Malý sál

ZRCADLO

4. 7. 12.30 Malý sál
7. 7. 13.00 Městské divadlo

FILMY NA ZÍTŘEK

Vybrali jsme pro vás z programové brožury filmy, na které bychom rádi šli, kdybychom měli čas.

9.30

Život filmového režiséra

Malý sál 521

Režie: Kaneto Šindó, Japonsko, 1975, 132 min.

Dokumentární snímek Kaneta Šindóa rekapituluje mistrův život prostřednictvím šestatřiceti rozhovorů s herci, producenty a dalšími přímými účastníky natáčení jeho filmů. Film přehledně a srozumitelně popisuje vývoj Mizoguchiho dlouhé kariéry a poskytuje řadu anekdotických svědectví o jeho záměrech a pracovních metodách.

11.30

Země a svoboda

Velký sál 512

Režie: Ken Loach, Velká Británie, Španělsko, Německo, Itálie, Francie, 110 min.

Ken Loach si vždy volí nepohodlné cesty a poctivě se snaží co nejvíce přiblížit pravdě. Jeho pohled na krvavý konflikt republikánů s frankisty má daleko k tradiční a zjednodušující představě o občanské válce ve Španělsku a jeho hrdina, mladý britský komunist David, bojující jako dobrovolník na straně republikánů, přijde o mnohé iluze.

14.00

Menaše

Velký sál 513

Režie: Joshua Z. Weinstein, USA, Izrael, 2017, 81 min.

Sympatický smolař Menaše, zaměstnanec obchodu se smíšeným zbožím a vdovec, se v komunitě ultraortodoxních židů v newyorském Brooklynu snaží získat právo na výchovu vlastního syna. Jemné, hluboce lidské drama s úsměvnými momenty patřilo k hitům letošního Sundance.

16.00

Kámen

Městské divadlo 504

Režie: Orhan Eskiözü, Turecko 2017, 95 min.

Emete by přísahala, že mladík hledající azyl v jejím domě je synem, kterého dávno ztratila. Jenže ve vsi opuštěné v nehostinné pustině je téměř nemožné rozeznat skutečnou naději od sebeklamu. Zvláště když jedním způsobem, jak přežít, je poddat se kolektivním mýtům a hledat útěchu v chladném kameni.

PŘIDANÉ PROJEKCE

Odnikud

Pondělí 3. 7.
Kino Drahomíra, 17.00

Jmenuji se Heath Ledger

čtvrtek 6. 7.
Velký sál, 11.30

Sedm

Pátek 7. 7.
Letní kino, 22.30

Pěkně blbě

Pátek 7. 7.
Velký sál, 19.00

Dívka na koštěti

sobota 8. 7.
Letní kino, 22.30

18.30

Další čerstvá zpráva

Kino Čas 5C5

Režie: Orban Wallace, Velká Británie, 2017, 90 min.

Kdo, jak a proč chrlí v dnešní chaotické době zprávy o světových konfliktech a krizích? Mladý britský režisér obrací objektiv kamery na novináře vysílané svými zaměstnavateli do Středomoří, aby odtamtud přinášeli svědectví o probíhající humanitární tragédii. Zachovají si tváří v tvář nezměnnému utrpení citlivost, nebo se uchýlí k bulvarizujícímu nakládání s lidským neštěstím?

20.00

Happy End

Kino Drahomíra 5K6

Režie: Michael Haneke, Francie, Německo, Rakousko, 2017, 107 min.

Ve svém novém filmu, uvedeném v canneské soutěži, se dvojnásobný laureát Zlaté palmy vrátil ke svému častému tématu rodiny, a dokonce i ke dvěma postavám z předchozího filmu *Láska*, Georgesovi a Anne. Zatímco v něm zachytil pospolitost starých manželů, tentokrát je předmětem zkoumání rozpad tradiční buržoazní rodiny na pozadí aktuální uprchlické krize.

21.30

Richard Müller: Nepoznaný

Kino Čas 5C6

Režie: Miro Remo, Slovenská republika, Česká republika, 2016, 90 min.

„Týmto dílem končí moja kariéra,“ souká ze sebe Richard Müller po jednom z koncertů. Nesmlouvavý, v mnoha momentech bolestně obnažující, po celou dobu však chápavý portrét ukazuje život Richarda Müllera z nečekaného úhlu. Slavného slovenského zpěváka poznáme jako stále neobyčejně charismatického, bojem se závislostmi, psychickou nemocí a nároky showbyznysu však již notně znaveného muže.

22.00

Obludárium

Pupp 5P5

Režie: Trudie Styler, USA, 2017, 91 min.

Billy Bloom nikdy neměl pocit, že by měl být stejný jako ostatní, nicméně jestli něco spolužáci nemají rádi, je to právě fakt, že jeho módní kreace oscilují mezi Davidem Bowiem a Lady Gaga. Billyho recept na šikanu je prostý: ještě větší nános třpytek a tvrdohlavé odhodlání si svou jedinečnost vybojovat. Režijní debut herečky Trudie Stylerové může vypadat jako klasická komedie ze střední školy, ale pod povrchem je toho víc. █

Thermal—Národní Dům 700 m
Thermal—Pupp 2,3 km
Thermal—Městské divadlo 1,8 km
Thermal—Cannes 1062 km

At' jedete kamkoli, na půjčeném kole se to počítá

Sbírejte kilometry na bicyklech z festivalových půjčoven a společně s Nadací ČEZ pomáhejte pohybem charitativním organizacím.

Díky **mobilní aplikaci EPP** od Nadace ČEZ a Skupiny ČEZ, generálního partnera MFF Karlovy Vary, každý pohyb pomáhá.

Každý, kdo má Festival Pass, si může zdarma půjčit kolo u Thermalu, Pupp, na Divadelním náměstí nebo ve stanovém městěčku. Ujetá vzdálenost znamená body, které Nadace ČEZ následně promění na finanční podporu regionální neziskové organizace. Tak šlápněte do pedálů.

Aplikaci EPP si můžete zdarma stáhnout i do svého telefonu.

pomahejpohybem.cz

NADACE ČEZ

SKUPINA ČEZ

REPORTÁŽ

JEDEN DEN KARLOVARSKÉHO LOWCOSTAŘE: „JSME ŽIVI KULTUROU, NE JÍDLEM!“

HOMO LOWCOSTUS

Krabička vlašáku za 8,90, bramborový salát ještě o korunu levněji. Společné záchody, společné sprchy, společné spaní. Část publika má náklady ve Varech minimální, přesto si festival užívá. Za kolik lze v lázeňském městě nejlevněji vyžít?

Jakub Švejkovský

Odborníci zabývající se rozvrstvením festivalového publika nedávno popsali nový živočišný poddruh: baťůžkáře-lowcostaře. To je strunatec, obratlovec, kinomol, který se snaží srazit svoje náklady na minimum. V rámci legálnosti, samo sebou.

Slavnostní oběd? Kebab

Oficiální web festivalu doporučuje několik variant levného bydlení. Jedním z nich je hostel na březí Jana Palacha, kde ubytování vyjde na 185 korun za noc.

Do vstupní haly budovy, která přes rok slouží jako škola, přichází mladý pár z Prahy. Rozpočet na festivalu si prý nijak zvlášť nehlídají. Společně rádi zajdou na dobrou večeři, své denní výdaje pod tisíc korun úmyslně nesrážejí. Další respondent, mladík Deny z Chebu, za jídlo už tolik neutratí. Zato se každodenně se soumrakem pěkně prohe na místních party – v šumu velkoměsta za večer vysolí zhruba pět stovek.

Když už se mě začínají zmocňovat úvahy o tom, že hostel nerovná se bašta levného bytí, objeví se skupinka brněnských studentů. Zuzka, Jana, Samuel a Vojta se mi už na prahu dveří hrdě představují jako pravověrní vyznavači lowcostu.

Čtveřici se do ještě o něco levnějšího stanového městečka nechťelo, je tam údajně zima. Jídlo řeší skromně – první den ve Varech strávili na rohlících, vlašáku

a bramborovém salátu. „Pokud mi zbudou peníze, plánuju kebab. Bude to můj slavnostní oběd,“ říká Vojta, student JAMU, a dodává: „My jsme živi hlavně kulturou, jídlo není to hlavní.“

Kamarádi z Brna si společně koupili jedno víno za dvě stovky a víc toho do úterý, kdy odjíždějí, pít neplánují. Snad jim to odhodlání vydrží... Za Festival Pass na tři dny dali 450 korun, což dělá 150 korun na den, výdaji na jídlo (a víno) se nepřehoupli přes 65 korun, za spaní v tělocvičně platí 185. Každý ze čtyř kamarádů (kromě Samuela, který si musí trochu připlatit kvůli bezlepkové dietě) funguje ve Varech za zhruba 400 korun na den. A kolik to dělá vám? Trumfnete je?

Lowcostově i v pátém měsíci

Na dvorku ZŠ Dukelských hrdinů zrovna čtyři kamarádky snídají bagetu, zeleninu, džus a kafe. Bára, Katka, Alžběta a Tereza přijely z Prahy a za 130 korun spí v ještě levnějším hostelu, který festival oficiálně nabízí. „Lowcost je možný i v těhotenství. Já jsem v pátém měsíci a v pohodě,“ říká Bára.

Kamarádky se snaží jednou denně zajít na něco teplého. První den každá z nich projedla 130 korun. I ony mají v plánu kebab, vděčného spolence a mýtickou manuvu všech lowcostařů. Přesto rády večer někde posedí (s kapkou šnapsu, samozřejmě). Festival Pass si pořídily na jediný den za 200 korun, v součtu všech

Zástupci nově objeveného poddruhu Vojta, Jana, Zuzka a Samuel utratí za den ve Varech zhruba 400 korun. Dáte méně?

ostatních nákladů se dostávají zhruba na 550 korun na den.

400 Kč poprvé, podruhé... a potřetí

Nejlevnější bydlení, za 95 korun na noc, ovšem stále nabízí stanové městečko. To je stejně jako v předešlých letech umístěno ve sportovním areálu Rolava. Místo zhruba tři kilometry severozápadně od centra města disponuje koupalištěm a písčitou pláží, o čemž si obyvatelé hostelů mohou leda nechat zdát. Dopoledne už je většina obyvatel stanového lesa vzhůru. Ti, kteří se hned ráno nevzdali

stát fronty na lůžko, za filmy zvolna vyražejí. „Většinu jídla řešíme konzervami z domova,“ říkají před stanem Kristýna, Michal a Eliška, další studenti z Brna. Přesto přiznávají, že si ve stáncích před Thermalem k obědu dají třeba wrap a večer zajdou na koktejl, pivo nebo mojito. Ve Varech jsou po celou dobu festivalu, pasy je tak v přepočtu vycházejí jen na něco přes sto korun na den. V součtu se dostávají odhadem na stejnou útratu jako jejich brněnští „krajane“ z hostelu.

Limit existenčního minima, při němž si lze festival ještě pohodlně za nepatrného

hladovění užít, lze stanovit na nějakých 400 korun na den. Jistě se ovšem najdou tací, kteří se natáhnou pod širákem a v parku si načešou k snídani třešně, takže lowcostovou hranici ještě malinko posoupnou. ■

A kolik to dělá na den vám? Umíte ve Varech žít zadax? Nebo za dvě za tři kilča? Napište nám na Facebook.com/festdenik nebo na Twitter.com/festdenik, ať jsme moudřejší – a ať expertům pomůžeme radně zmapovat druh Homo Lowcostus.

Hrad Loket

Štola č. 1 v jáchymovském podzemí

Karlovarský kraj — ráj filmových lokalit...

Pokud Vás chytil cestovatelský RAPL, určitě neváhejte navštívit v Karlovarském kraji místa, která si pro realizaci svých projektů vybrali nejen domácí, ale i zahraniční tvůrci a produkce. Karlovarský kraj se pyšní přívlastkem Film Friendly Region nejen proto, že regionální filmová kancelář poskytuje filmařům širokou nabídku služeb, ale také proto, že se na celém území regionu nachází opravdu pestrá nabídka rozličných, a mnohdy i unikátních filmových lokací. Najdete tu krásné architektonické památky i jejich soubory, průmyslové závody, doly, romantická i tajemná zákoutí opředená legendami, moderní stavby, luxusní hotely, lázně, jedinečné horské i nížinné přírodní lokality, rybníky, přehrady, řeky, lesy i pláně... Kromě tradičních výletních míst jsou to pak právě industriální památky, které v poslední době získávají na oblibě nejen mezi turisty, ale také mezi filmaři. Mnohé z těchto lokalit se přitom nachází v Krušných horách. Tak kupříkladu Josef Viewegh, kreativní producent úspěšného seriálu RAPL, který jste mohli v loňském roce sledovat na ČT, uvedl, že samostatnou roli v sérii hrají Krušné hory, jejichž industriálně přírodní atmosféra přímo ovlivňuje dějové linky.

V seznamu oblíbených filmových lokalit se tak vedle míst jako jsou Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně, Sokolov, Cheb nebo Loket objevují i ta méně známá, jako například Valeč, Jáchymov, Ostrov, Teplá nebo horská městečka Boží Dar a Abertamy. Pokud tedy budete chtít zapátrat po některých filmových lokacích, zkuste navštívit například bývalý nacistický cinový důl v Přebuzi na Sokolovsku, štola č. 1 v jáchymovském podzemí, které je děrované jako Ementál, Kladské rašeliníště v CHKO Slavkovský les nebo klášter v Teplé, který se pyšní druhou největší historickou knihovnou v Čechách.

Pro ty z Vás, kteří se zajímají o filmovou produkci nejenom jako diváci, ale mají chuť se do různých natáčení také aktivně zapojit, máme dobré zprávy. Filmová kancelář Karlovarského kraje totiž mimo jiné přináší v rámci některých realizovaných projektů možnost zapojit místní, ale i přespolní zájemce například do vyhledávání komparzu. Tak neváhejte a sledujte facebookový profil Živý kraj, abyste se o případném castingu dozvěděli vždy jako první.

#zivykraj

#livingland

www.zivykraj.cz

KVIFF TALKS

Vodafone Lounge a diskuse s filmovými řemeslníky včera od 14.30: zleva filmový výtvarník Ondřej Nekvasil, střiháčka Monika Willi, redaktor Peter Caranicas, kostymérka Annell Brodeur a kameraman Wojciech Staroń

DISKUSE MISTRŮ FILMOVÉ KAMERY, PRODUKCE, KOSTÝMŮ A STŘIHU
ŘEMESLO NAD ZLATO

Velká festivalová novinka, program ARTISANS IN FOCUS, se včera odehrála s představiteli filmových řemesel, která ve stínu režiséra a herců často zůstávají v ústraní. Nápad na tuto veřejnou diskusi vznikl ve spolupráci s americkým filmovým týdeníkem *Variety* a společnostmi Barrandov Studio a Czech Anglo Productions. Zhruba devadesátiminutovou debatu vedl moderátor Peter Caranicas z *Variety*.

Šimon Šafránek

Zatímco herci a režisér jsou viditelnými představiteli filmového světa, střiháč či kameraman zůstávají za plátnem. Přitom je jejich role pro výsledek zásadní, stejně jako vliv kostymérů a výpravy. „Je důležité být týmový hráč,“ řekla kostýmní výtvarnice Annell Brodeur, která na festivalu doprovází drama Davida Loweryho *Přízrak*.

O něco individuálnější byl přístup střiháčky Moniky Willi, do jejíhož studia dochází Michael Haneke: „Střížnu vnímám jako svatyni!“ Willi Haneke mu mimochodem stříhala *Lásku* i nejnovější *Happy End*; do Karlových Varů ovšem přivezla dokument *Untitled*, který dokončila po zesnulém režisérovi Michaelu Glawoggerovi.

Obě dámy, stejně jako kameraman Wojciech Staroń, který pracoval na snímku z letošní hlavní soutěže *Ptáci zpívají v Kigali*, ovšem vyzdvihují spolupráci založenou na přátelství. „Je pro mě důležité mít před natáčením dost času, abychom zkoumali látku spolu, v týmu. Natočit film je totiž jako vytvořit nový jazyk,“ Wojciech Staroń.

Také architekt a filmový výtvarník hledá svou cestu k režisérově duši a vkusu. „Někdo chce točit v re-

álu, jiný má zase raději studio,“ říká Ondřej Nekvasil, který se podílel na snímcích *Ledová archa* nebo *Ztraceni v Mnichově*.

Podobně pak filmaři ohledávají herce. „Mám pocit, že znám důvěrně Isabelle Huppert,“ říká Monika Willi. „Měsíce sleduju její tvář. Chtěla bych ji obejmout, přitom ona mě vůbec nezná... Je to vždycky takové jednostranné vzplanutí.“

V otázce procesu výroby se filmaři shodli, že je třeba být otevřený kompromisům a často také obrátit nevýhodu ve výhodu. „Studio vám třeba zařizne bitvu nebo zruší nějaké dny,“ dává příklad Ondřej Nekvasil. „Snažím se na to ale dívat alespoň trochu optimisticky. Stačí, že v depresi je z toho režisér.“

Debatovalo se také o rovnoprávnosti. „Ve střížnách pracuje relativně hodně žen,“ přiblížila situaci Monika Willi, „ale čím větší projekt, tím jasnější je, že ho bude dělat muž.“ A Wojciech Staroń doplnil: „Technici jsou obvykle starší chlapi – a v naší kultuře je to pak mezi nimi pro mladou kameramanku problém.“ – „To já se zas snažím dát větší šanci kostýmérům,“ zakončila výměnu v opačném gardu Američanka Annell Brodeur. „Naše branže je vnímaná jako ženská a já jsem vděčná za každý čerstvý pohled.“ ■

ANNELL BRODEUR SE S PROSTĚRADLEM DUCHA POŘÁDNĚ ZAPOTILA
POD PLACHETKOU OSOBA

Scénografka Annell Brodeur a dva filmoví producenti, Toby Halbrooks a James M. Johnston, se kamarádí s režisérem Davidem Lowerym a Caseym Affleckem. Všichni spolu také točí filmy, třeba nízkorozpočtový experiment *Přízrak*...

Šimon Šafránek

Annell, duch v *Přízraku* vypadá velmi jednoduše. Jak jste přemýšlela nad jeho výtvarným zpracováním?

David přišel s jasnou představou, kterou mi i namaloval, to byl základ. Jenže potom šlo o to, aby to nevypadalo jako komický kostým na Halloween, ale naopak co nejvíce realisticky. Aby to na Caseym správně viselo a řasilo se a hýbalo se to jako něco skutečného.

Annell Brodeur, James M. Johnston a Toby Halbrooks. Zmínění dva muži spolu s hercem Caseym Affleckem včera diskutovali s publikem v rámci KVIFF Talk.

Šlo tedy o speciální prostěradlo?

Do normálního prostěradla člověka nezabalíte, to se nedá nic dělat, je moc malé. Ušili jsme si vlastní, které jsme taky obarvili, abychom dosáhli správného odstínu.

Pod obyčejným prostěradlem je taky docela horko.

No právě! A to si představte, že v tom domečku v Texasu, kde jsme natáčeli, byla vedra okolo čtyřicítka! Museli jsme tam dávat větrák.

Toby a Jamesi, jak se vám vlastně plánoval rozpočet takového filmu, když tam hrají mezinárodně známí Casey Affleck a Rooney Mara?

Jsou to především kamarádi, Casey tady sedí s námi. Oslovili jsme je tak. Chápali, že nemáme žádný velký rozpočet. Nikdo do toho nešel s tím, že na tom vydělá.

Toby, vy jste s Davidem Lowerym spolu psali *Mého kamaráda draka*. Jak jste se pak dostal k produkci?

Když jsme se s Davidem kdysi potkali, psali jsme scénáře. Mě zajímala muzika, měl jsem jiné zájmy, nechtěl jsem dělat produkci. Ale postupně jsem se jí zhostil, vyplynulo to tak. Naše spolupráce se přirozeně dala touhle cestou. A u *Draka* jsme si řekli, že by to mohl být větší, zábavný projekt, tak proč to nenapsat dohromady. Není tak osobní jako Davidovy ostatní filmy. ■

CESTA DO ZÁKULISÍ PRÁCE HOROROVÉHO MISTRA ALFREDA HITCHCOCKA

BODÁNÍ DO MELOUNU

Alexandre O. Philippe rád zkoumá fenomény filmového světa. Ve snímku *The People vs. George Lucas* se zabýval fanoušky, které rozčaroval strůjce *Hvězdných válek*, v *Doc of the Dead* zase zombie žánrem. V názvu jeho nejnovějšího kusu *78/52* se skrývá počet sekund (78) a záběrů (52), které Alfredu Hitchcockovi v roce 1960 stačily v *Psychu* ke slavné vraždě ve sprše.

Šimon Šafránek

Co vás na *Psychu* zaujalo natolik, že jste o jeho vrcholné scéně natočil film?

Psycho miluju od svých pěti let! Rodiče mi pořád něco pouštěli a Hitchcock byl tátův oblíbenec. Časem jsem pak začal studovat jeho techniku, řemeslo. Zaujalo mě, jak pracuje s napětím a s vývojem postav. Chtěl jsem té scéně připravit vyložené kinematografickou poctu. Napsalo se o ní sice hrozně moc, ale přitom stále neodhalila všechna tajemství.

Jaké tajemství je v ní pro vás to největší?

Ohromně mě bavilo rozebírat zvukové efekty použité u toho bodání. Když to Hitchcock natáčel, použil casabu, což je zvláštní druh melounu. Vy-dává unikátní zvuk. V našem filmu jsme se pokusili ukázat, proč si Hitchcock vybral zrovna tenhle meloun a ne nějaký jiný. Prozkoumal jsem jich dvacet sedm různých druhů.

Podle jakého klíče jste vybíral respondenty?

Na jedné straně jsem chtěl zpovídat uznávané filmaře, režiséry Guillerma del Tora a Petera Bogdanoviche nebo mistra zvuku Waltera Murcha. Zároveň jsem ale sáhl i po mladší generaci. Oslovil jsem též množství střiháčů, protože po téhle scéně jde o skutečně přelomovou scénu. A důležité byly i ženy, bez nich by to nešlo.

Jak vnímáte Hitchcockův vztah k ženám?

To je těžké. Tippi Hedren, která hrála v *Ptácích*, mluví otevřeně o tom, jak ji Hitchcock sexuálně napadl. Janet Leigh a její dubléra Marli Renfro ho zase mají za gentlemana. Ta scéna samotná snad působí misogynně. Ale méně už se mluví o tom, že měl Hitchcock ve filmech velmi silné

ženské figury. Marion Crane v *Psychu* je toho důkazem.

Struktura *78/52* připomíná strukturu samotného *Psycho*...

Je to tak. Scéna ve sprše se u Hitchcocka odehrává okolo čtyřicáté minuty. Já o ní prvních čtyřicet minut mluvím z kulturního a historického hlediska. A teprve pak ji začnu detailně rozebírat.

Čím to, že nás Hitchcock dokáže pořád fascinovat?

Byl to kouzelník s plátnem. Měl všechno dobře naplánované a měl okolo sebe množství geniálních spolupracovníků. V jeho filmech bude vždycky co objevovat. Plánuju o něm natočit víc věcí, teď o té scéně ve sprše píšu knížku. ■

Alexandre O. Philippe začal na Hitchcockovy filmy koukat v pěti letech a vydrželo mu to do dnešních dní.

Oficiální
MAKE-UP ARTISTA

BEAUTY
STUDIO
THERMAL

52ND
KARLOVY
VARY
INTERNATIONAL
FILM
FESTIVAL

Douglas
YOUR PARTNER IN BEAUTY

DEN S FESTIVALOVÝMI PARTNERY

V infopointu v hotelu Thermal si můžete zasoutěžit a vyhrát věcné ceny nebo poukaz na wellness.

KARLOVARSKÝ ŽIVÝ KRAJ

Karlovarský kraj pro návštěvníky festivalu připravil ve svém infopointu Živý kraj několik soutěží. Vyhrát můžete například věcné ceny nebo víkendový wellness pobyt pro dva v hotelu Imperial Karlovy Vary. Držitelům festivalových pasů nabízí také slevy na vstupné na ta nejlákavější turistická místa v kraji do konce letošní sezony. Infopoint Živý kraj můžete navštívit denně v přízemí hotelu Thermal za pokladnami od 9.00 do 19.00.

Karlovarský kraj, hlavní partner filmového festivalu, pro své návštěvníky ve svém infostánku Živý kraj přichystal několik soutěží. Vyzkoušet si můžete kvíz, ve kterém otestujete své znalosti o kraji; odměnou vám může být praktický slamený klobouk, brýle či další věcné ceny. Na místě je i režisérská židle s fotosténou a fotografickým vybavením. Pokud se na ní nebo i jinde na festivalu vyfotíte a budete fotku

Hrad a zámek v Bečově nad Teplou.

sdílet na Instagramu s hashtagem #varylive a označíte profil Živý kraj, můžete vyhrát víkendový wellness pobyt pro dva v hotelu Imperial Karlovy Vary, voucher do muzea Becherovky či voucher do Klínovec Trail Parku.

Pro držitele festivalových pasů Karlovarský kraj (jehož sloganem mimochodem je „Jeden den nestačí“) připravil zajímavou slevovou nabídku k návštěvě svých nejatraktivnějších turistických míst. Kraj připravil systém slev na vstupné až

do výše 50 %, které budou platné do konce sezony 2017 (dle aktuální provozní doby). Navštívit místa tak můžete i mimo dobu konání filmového festivalu. Před plánováním své cesty navštívte infopoint Živý kraj, kde získáte o Karlovarském kraji i o nabízených slevách všechny potřebné informace. Více se dozvíte na účtech „Živý kraj“ na Facebooku a Instagramu a na www.zivykraj.cz.

Navštívit můžete i dnešní premiéru snímku Absence blízkosti s Janou Plodkovou v hlavní roli. Filmová kancelář Karlovarského kraje pro Festivalový deník uvedla: „Gratulujeme tvůrcům filmu Absence blízkosti k účasti v soutěžní sekci Na východ od Západu a těší nás, že jsme vznik filmu mohli podpořit.“

Premiéra za účasti filmových tvůrců se bude konat dnes v 18.30 v Karlovarském městském divadle a poté zítra od 16.30 v Lázních III.

CHYSTÁ SE PRO VÁS

VÍT KLUSÁK V R-STREAMU

Po včerejší premiéře dokumentu Svět podle Daliborka, který nabízí portrét něžného neonacisty z Prostějova, dnes vystoupí jako host Jana Pokorného v otevřeném R-streamu, studiu Radiožurnálu, jeho režisér Vít Klusák, a to živě od 10.00 do 11.00. Studio najdete na Sadové kolonádě a kromě zajímavých hostů vás tam čekají i dárky. Více na místě a na www.kviff.com.

NEJLEPŠÍ PLAKÁT VE VARECH

Hlasujte v soutěži o nejlepší filmový plakát hlavní soutěže Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech, kterou festival již tradičně pořádá s JCDecaux Group. Plakáty jsou k vidění na břehu Teplé, v ulici Stará louka. Hlasujte na stránkách www.kviff.com a www.jcdecoux.com. Hlasování probíhá do 6. 7. a následujícího dne, 7. 7., bude vítězný plakát vyhlášen.

HUMORNÝ FILMOVÝ VEČER

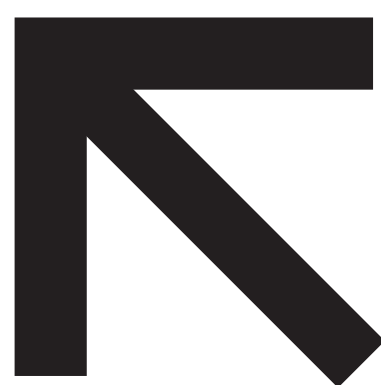

SundanceTV vás dnes kromě své sekce Future Frames zve i na jedinečný Filmový večer. Čeká vás humorný kvíz o zajímavé ceny, improvizované scénky a spousta další zábavy se známým moderátorem, hercem a především režisérem Jakubem Kohákem, který vás večerem provede. Pouze dnes od 18.30 ve Finlandia Kokos Baru přímo vedle Thermalu.

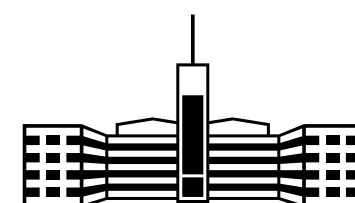
BARRANDOV STUDIO

partner of Artisans
in Focus Variety Panel @KVIFF

partner of Industry Pool @KVIFF

BARRANDOV.COM

BARRANDOV STUDIO

KNIHA, ZE KTERÉ CHCI FILM

ZEPTALI JSME SE DEVÍTI ČESKÝCH REŽISÉRŮ,
JAKOU KNIHU TOUŽÍ ZFILMOVAT

JOSEF TUKA: JAK SE PODÍVAT DO MINULOSTI

JOSEF TUKA dnes vpoledne divákům v Městském divadle představí svůj debut, komorní psychologické drama *Absence blízkosti*. Jedním z dalších jeho filmů by pak klidně mohla být nějaká čapkovská adaptace. Ostatně po jedné Čapkově postavě se jmenuje i jeho labrador.

Josef Tuka

Knížky Karla Čapka procházejí nejen celým mým pracovním životem, ale s nadsázkou řečeno i tím osobním. Ve čtvrtém ročníku na FAMU jsem od České televize dostal nabídku natočit jednu z Čapkových povídek. Nejenže jsem si vůbec poprvé vyzkoušel, jaké to je, režirovat podle cizího scénáře (autorem adaptace byl scenárista Václav Šašek), ale také jsem do hlavní role premiérově obsadil Arnošta Goldflama, jehož hereckou přítomnost od té doby považuji za jakýsi svůj soukromý talisman pro štěstí. Jednu z menších rolí ostatně ztvárnil i v mém celovečerním debutu *Absence blízkosti*, který můžete vidět tady na karlovarském festivalu v rámci soutěžní sekce Na východ od Západu.

A to ani nemluvím o tom, že když jsme s mojí přítelkyní Adélou přemýšleli, jak pojmenovat našeho právě pořízeného labradora, vybrali jsme mu jméno Foltýn. Ano, podle titulní postavy nedokončeného románu Karla Čapka *Život a dílo skladatele Foltýna*. Zjistili jsme totiž, že se náš labrador narodil v podkrkonošské Úpi-

Josef Tuka (na snímku) do své možné budoucí čapkovské adaptace zcela jistě obsadí i Arnošta Goldflama. Je to jeho talisman pro štěstí.

ci, kde Čapek nejenže chodil do obecné školy, ale kde byl i v místním kostele pokřtěn.

Není tedy divu, že se mi při otázce, jakou knížku bych chtěl zfilmovat, ze všeho nejdříve vybaví Čapková literární práce, konkrétně pak *Obyčejný život* z roku 1937.

Ten román je jakousi zpovědí muže před smrtí, který se domnívá, že prožil banální život plný všedních starostí. Když se ale na svoje pomyslné pinožení podívá podrobněji, uvědomí si, že v něm pomalu nalézá podstatné okamžiky, které utvářely jeho charakter

– a ne že by ten charakter byl zrovna křišťálově čistý.

Už jen letmo převyprávěný příběh této Čapkovy knížky zároveň evokuje i moje filmařské tematické zacílení. Ukazuju, jak užitečné může být vymanit se z životního stereotypu a letargie a podívat se do vlastní minulosti – být to kolikrát zabolí.

Ten zfilmovaný Čapkův *Obyčejný život* by vlastně mohl vypadat trochu jako *Absence blízkosti*: odcizené cinemascopické záběry, které nejdříve evokují bolest, nakonec ale zaplat pánbůh vyústí v lidskou smířlivost. ■

AEROPORT JE LETOS NA SKOK OD THERMALU

V PRODEJNĚ LUSTRŮ

Klub **Aeroport** je hotelu Thermal blíž než kdy jindy. Tradiční festivalové place-to-be najdete na adrese Zahradní 23. Stačí přejít řeku, a hned můžete filmový zážitek zapít a roztančit. Což je „pěkně dobře“, i když fasáda Aeroportu říká v narážce na zahajovací film festivalu opak.

V Aeroportu si můžete koupit i výrobky českých návrhářů a designérů.

Jan Škoda

Aeroport se poslední léta tak nějak přibližuje centru dění. Po předloňské stáčírně minerálních vod a loňském hotelu Passage je letos tradiční festiva-

lový klub ještě blíž Thermalu. Z domu v Zahradní ulici je vidět přímo na prostranství před hotelem, což ocenila i skupina lidí kolem distribuční společnosti Aerofilms, která prostory už desátým rokem připravuje.

„Zahájení festivalu obvykle prošvihneme, protože ladíme poslední detaily,“ říká koordinátor Jiří Šebesta. „Letos jsme si ale s celým týmem mohli stoupnout na balkon a poslechnout si zahajovací koncert.“

Jiří Šebesta do Varů jezdí každoročně už několik měsíců před festivalem a mapuje místní trh s realitami. Pátrá hlavně po velkých objektech, co jsou prázdné nebo pro ně jejich majitelé nenašli na sezonu využití. Letos se podařilo najít sto let starý dům, který dřív fungoval jako penzion, střední škola, restaurace nebo taky prodejna lustrů.

„Každé patro je vlastně velký open space, takže to pro nás bylo ideální. Důležité je samozřejmě i vytvořit atmosféru, takže jsme přizvali architektu, scénografy a grafiky, aby nám pomohli. Zelený náter šel hned pryč, stejně jako devadesátkové tapety,“ sděluje Šebesta s tím, že se Aeroport připravoval čtyři měsíce a velkou výhodou byla funkční elektrika v rekonstruovaných prostorech.

Nyní v jednotlivých patrech najdete několik barů, koncertních pódíí i míst pro odpočinek. Na chodu podniku se každý večer podílí asi dvacítko lidí. A už první dny festivalu zažila velký nával – v jeden moment se dokonce nepouštělo dovnitř, protože kapacita nestačila. S akreditací je vstup zadarmo, bez akreditace za 50 korun. Dnes večer hraje Floex a DJ Myslivec, v dalších dnech Trevor Linde nebo Lumiere. Sobota bude už tradičně patřit interpretům z Karlových Varů; podle Šebesty jde o jediný den, kdy v klubu převažují místní návštěvníci a nikoliv lidé odjinud. „Letos zahrají Akira & Anakin aka Deadly Viperz, Bifidus Aktiv nebo D-Resist,“ dodává. ■

innogy

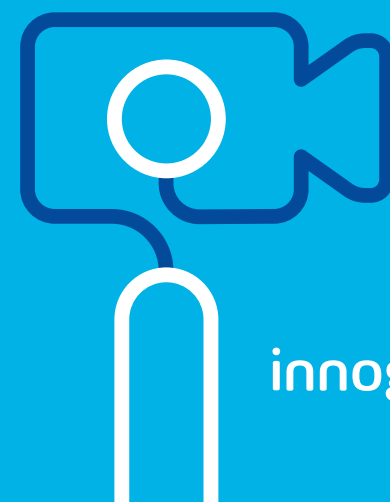
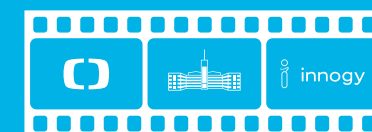
HLEDÁME
NOVÉ KVALITNÍ
SCÉNÁŘE!

Oceníme zkušené
i začínající scenáristy!

Aktuální uzávěrka je 28. února 2018.

Více na filmovanadace.cz

FILMOVÁ NADACE

innogy.cz

Augustine

R E S T A U R A N T

AUGUSTINE THURSDAYS

Přijďte a zažijte něco mimořádného!
Každý čtvrtek Vás na terase v Augustine Restaurant
čekají speciality z grilu od šéfkuchaře
Marka Fichtnera a skvělý hudební program!

All You Can Eat Grill Menu
890 Kč

#augustineprague

KONTAKT:

E-MAIL: RESTAURANT.AUGUSTINE@LUXURYCOLLECTION.COM
TEL. +420 266 112 280

KINO BEZ BARIÉR

na 52. MFF Karlovy Vary

30.6. – 8.7.2017

AKCE KINA BEZ BARIÉR

Zážitek odpoledne
s folk-rockovou skupinou

Z HECU

Mlýnská kolonáda
5. 7. v 15.00 hodin

Sponzor projektu

Film Servis Festival Karlovy Vary, a.s.
Panská 1, 110 00 Praha 1
T: 221 411 028
F: 221 411 033
E: kbb@kviff.com

WWW.KINOBEZBARIER.CZ

Partner projektu

DISCOVER THE 2017 LUX FILM PRIZE OFFICIAL SELECTION

**120 BATTEMENTS
PAR MINUTE**
Beats Per Minute
Robin Campillo
France

A CIAMBRA
Jonas Carpignano
Italy, United States, France,
Germany

ESTIU 1993
Summer 1993
Carla Simón
Spain

HJARTASTEINN
Heartstone
Guðmundur Arnar Guðmundsson
Iceland, Denmark

KING OF THE BELGIANS
Peter Brosens, Jessica
Woodworth
Belgium, Netherlands, Bulgaria

OSTATNIA RODZINA
The Last Family
Jan P. Matuszyński
Poland

SAMEBLÖD
Sami Blood
Amanda Kernell
Sweden, Norway, Denmark

SLAVA
Glory
Kristina Grozeva, Petar Valchanov
Bulgaria, Greece

TOIVON TUOLLA PUOLEN
The Other Side of Hope
Aki Kaurismäki
Finland, Germany

WESTERN
Valeska Grisebach
Germany, Bulgaria, Austria

LUX
PRIZE
.EU

FILM NA DNEŠEK

V DRAMATU *OKLAMANÝ* SE JEDEN MUŽ OCITÁ V MOCI NĚKOLIKA ŽEN V SEDMÉM NEBI U SOFIE

Režisérka **SOPIA COPPOLA** natočila svůj zatím nejkřehčí film. V *Oklamaném* spojila síly s kamarádkou Kirsten Dunst, s hvězdou letošního roku Nicole Kidman a s teenagerským idolem Elle Fanning, které postavila proti mužnému Colinu Farrellovi.

Šimon Šafránek

Oklamaný se odehrává na sklonku americké občanské války v jižanské Virginii. Zraněný desátník Unie John McBurney (Colin Farrell) se ocitá za bojovou linií. Při houbařské výpravě ho tu najde jednáctiletá Amy. Ačkoli vidí, že jde o nepřítele, doveďe ho do dívčího semináře, kde žije a studuje. Osamělá koloniální budova se zpusťou zahradou se pak stává jevištěm pro příběh o několika ženách a jediném muži. Jeho přítomnost vlivě dámám do žil novou krv: osmnáctiletá Alicia (Elle Fanning) ho otevřeně svádí, introvertní učitelka Edwina (proti stereotypu obsazená Kirsten Dunst) mu odhaluje svá traumata a ocelová Martha mu přikazuje. John ví, že stačí jediné její slovo, a bude se pakovat zpátky do lesů, které se hemží nepřátelskými vojáky. A tak se snaží se všemi vycházet, jak nejlíp umí.

Z ženské perspektivy

Oklamaný je adaptací stejnojmenného románu Thomase P. Cullinana a též remakem Dona Siegela s Clintem Eastwoodem v hlavní roli z roku 1971. „Nikdy jsem nechtěla točit žádný remake,“ tvrdila Sofia Coppola před dvěma měsíci v Cannes, kde

Sofia Coppola (vlevo) se svou dobrou kamarádkou Kirsten Dunst. Práce na *Oklamaném* obě dámy zastihla ve skvělé kondici, jak brzy sami uvidíte – i kdybyste snímek nestihli ve Varech, uvidíte ho od 13. července v běžné kinodistribuci.

film soutěžil a získal také cenu za nejlepší režii. „Ale moje producentka Anne Ross mě přesvědčila, že bych měla udělat vlastní verzi.“ Režisérku zaujalo, „jak voják přichází do uzavřeného ženského světa. Siegel to vnímá mužskými očima a mně přišlo zajímavé nahlédnout na to z ženské perspektivy.“

Při obsazení dala režisérka na své oblíbenkyně: s Elle Fanning pracovala už na *Odnikud nikam* (2013), ale především Kirsten Dunst je její dlouholetá parťačka. „Beru ji jako sestru,“ říká Coppola. Obě strávily dětství u filmu a osobně se poznaly při práci na režisérčině debutu *Smrt panen* (1999). Oscarovou Marii Antoinettu (2006) už jí psala na tělo, stejně jako *Oklamaného*, jen se jí zeptala, jestli by pro roli Edwiny trochu nezhubla: „Když je vám pětatřicet a nesnášíte cvičení, je to těžké,“ odmítla ji herečka. „A navíc tam byly samé hamburgerny, žádná zdravá alternativa. Fakt to nešlo,“ smála se Dunst, která by jinak pro svou kamarádku udělala vše: „Kdyby mi Sof podala telefonní seznam a řekla, uděláme z toho film, šla bych do toho.“

Coppola film natáčela na stejném místě, kde Beyoncé točila klipy k desce *Lemonade*. Chátrající seminář i okolní krajinu zobrazuje se smyslem pro melancholii a romantickou krásu. Na horizontu pak doutnají válečná spáleniště... Coppola natočila *Oklamaného* za 26 dní. Štáb bydlel v běžném hotelu a obědvalo se v rychlých občerstveních. „Ráda dělám malé filmy, protože si tam můžu dělat, co chci,“ nelituje Coppola sníženého pohodlí: „U velkorozpočtových trháků se moc schůzuje.“ Atmosféru natáčení si pochvaloval i jediný muž na plátně, Colin Farrell: „Vyrůstal jsem vedle tří úžasných žen, tedy s matkou a mými dvěma sestrami. Takže když jsem teď byl obklopen Sofií, Nicole, Kristen i Elle, těmito neuvěřitelnými, talentovanými ženskými, byl jsem v sedmém nebi. Za těch dvacet let, co točím, šlo o moje nejhezčí natáčení vůbec.“ ■

OKLAMANÝ

3. 7. 23.00 Velký sál
5. 7. 22.00 Pupp
6. 7. 10.00 Národní dům

Z ARCHIVU: TAKOVÍ JSME BYLI

Andy Garcia hledal na varské party kubánské rytmy. Marně.

ARCHIVNÍ FESTIVALOVÉ MOMENTKY Z LET 2005–2016 OBJEKTIVEM MICHALA ČÍŽKA

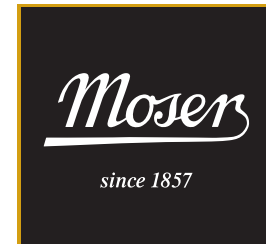
ANDY GARCIA ROZTÁČÍ HVĚZDNÁ KOLA NA VEČÍRKU ČEZ

Šimon Šafránek

Herec s oscarovou nominací Andy Garcia přijel na karlovarský filmový festival v roce 2006, aby jej zahájil svým celovečerním režijním debutem *Ztracené město*, dramatem z doby kubánské revoluce na konci padesátých let, k němuž zároveň složil hudbu. Šlo o jeho srdeční projekt, na který sháněl peníze šestnáct let. „Byl to především můj boj, moje strastiplná cesta,“ řekl Andy Garcia *Festivalovému deníku* před evropskou premiérou snímku, který má na Mezinárodní filmové databázi velmi slušné hodnocení 6,7 bodu z deseti. „Musel jsem udržovat oheň zájmu ve všech lidech, kteří se na *Ztraceném městě* podíleli. Ale

v životě není nic snadné. Když zvolíte snazší cestu, nikam nedojdete.“

Na zahájení dostala hvězda třetího dílu *Kmotra*, *Dannyho partáků* nebo loňských *Pasažérů* Křišťálový glóbus, s nímž Garcia zapůzoval vedle prezidenta Václava Klause. Když cenu odložil, vzal do ruky oblíbený doutník a s dcerou, která jej na festivalu doprovázela, pak vyrazil na party, odkud je naše momentka. „Čekal jsem, až se mu laser odrazí ve tváři,“ vzpomíná fotograf Michal Čížek, „byl to zlomek vteřiny.“ Garcia ve Varech také navštívil golfové hřiště, kde si zahrál s festivalovým prezidentem Jiřím Bartoškou či s hereckým kolegou Jiřím Macháčkem. Jinak se ve Varech věnoval spíše rodině, v Praze pak Bohu: odvezl si od tamtuh náboženské předměty za třicet tisíc. ■

KŘIŠŤÁLOVÝ GLÓBUS CRYSTAL GLOBE

KDE ZÍSKÁVAJÍ PODOBU FILMOVÉ KŘIŠŤÁLOVÉ GLÓBY?

Moser patří k nejstarším sklářským manufakturám v Evropě, letos slaví už 160 let od svého založení. Karlovarská sklárna je tvůrcem unikátních Křišťálových glóbů, ocenění, které si potěškají jen ty největší hvězdy Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary. Chcete zažít atmosféru sklářské hutě, která se pyšní nejen dokonalým zhmotněním filmových cen, ale také tvorbou výjimečných nápojových kolekcí, interiérových doplňků nebo uměleckých rytin? Pak navštivte sklárnu Moser v celé její kráse. Odhalí Vám srdce sklářské hutě, zároveň i to nejlepší ze stošedesátileté historie sklářské výroby v moderním muzeu nebo v prodejní galerii. Návštěvu můžete završit v kavárně café Moser s výhledem na křišťálové náměstí Ludwiga Mosera.

WHERE DO THE CRYSTAL GLOBES GET THEIR FORM FROM?

Moser is one of the oldest glass manufactures in Europe, this year it celebrates its 160th anniversary. The Karlovy Vary Glassworks was chosen to make the unique Crystal Globes, a prize that only goes to the biggest stars of the Karlovy Vary International Film Festival. Would you like to experience the atmosphere of a glassworks that is proud of making perfect film awards as well as exceptional drinks collections, interior accessories and artistic engravings? Then visit the Moser Glassworks in all its beauty. It will reveal the heart of the glass furnace, as well as the best of its 160-years of glassmaking history in its modern museum or the sales gallery. You can also visit Café Moser overlooking the crystal square of Ludwig Moser.

NÁVŠTĚVNICKÉ CENTRUM MOSER • MOSER VISITORS CENTRE
KPT. JAROŠE 46/19, 360 06 KARLOVY VARY • T: +420 353 416 132

EXKURZE • EXCURSIONS: PO – SO 9 - 14,30 H • MON – SAT 9 A.M. – 2,30 P.M.
MUZEUM • MUSEUM: DENNĚ 9 - 17 H • DAILY 9 A.M. – 5 P.M.
PRODEJNÍ GALERIE, CAFÉ MOSER • SALES GALLERY, CAFÉ MOSER:
DENNĚ 9 - 18 H • DAILY 9 A.M. – 6 P.M.

PRODEJNÍ GALERIE MOSER • MOSER SALES GALLERIES
• PRAGUE NA PŘÍKOPĚ 12 • STAROMĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ 603/15
• KARLOVY VARY KPT. JAROŠE 46/19 • TRŽIŠTĚ 7

WWW.MOSER-GLASS.COM

„Tak mě tu máte! Užijte si noční projekci.“ (Uma Thurman v Letním kině včera o půl jedenácté uvedla oba Kill Billy.)

Delegace k soutěžnímu filmu Korporace z ptáčích perspektiv

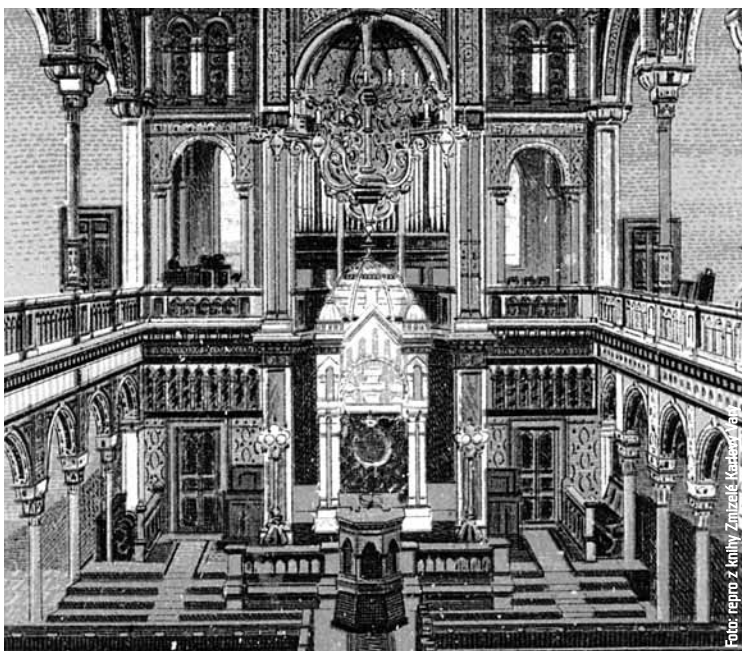
„No jo, vy si vlastně už nemůžete zapálit vevnitř, co?“ (Sherwan Haji a Simon Hussein Al-Bazoon, Druhá strana naděje)

„Ale jo... jen tabák ne.“ (uvedení filmu Pěstírna režiséra Andyho Fehu)

HUSTÝ MÍSTO 4

ZKÁZA SYNAGOGY

Synagoga v Sadové ulici kolem roku 1900

Jak už víte z předchozích dílů naší hrůzomístopisné rubriky, malebné lázeňské městečko v minulosti pustošily živly i epidemie. Neméně ničivou silou tu však bohužel zasahovali i sami lidé. Dnešní lokalita s pohnutým osudem je jen jednou z mnoha jizev, které ve zdejší kraji zanechalo kruté 20. století.

Pavla Horáková

Ještě v dobách, kdy se Židé nesměli v Karlových Varech svobodně usazovat, si přítomnost lázeňských hostů židovského vyznání vyžádala vznik první malé modlitebny. Ta od roku 1847 stávala v místech dnešního hotelu Imperial. Po zrovnoprávnění v roce 1867 se počet židov-

ských obyvatel v Karlových Varech postupně zvyšoval. Proto se v roce 1875 započalo s výstavbou nové synagogy v Parkstraße, dnešní Sadové ulici. Honosná budova architekta Adolfa Wolffa s prvky byzantského, novorománského a novogotického stylu a bohatě zdobeným interiérem přišla na bezmála 155 tisíc zlatých. Pojala až 1200 věřících a patřila

Máma a dcera, hledačky pokladů. Viktorie Sarah a Silvie Wágnerovy vyfotografovaly náhrobek Mozartova syna, kolem kterého chodí studentka Viktorie do školy, a získaly od nás lístky na Baby Drivera.

k největším synagogálním stavbám na našem území. Otevřena byla 4. září 1877 a denně se tu konaly bohoslužby.

Karlovarská židovská obec dále vzrůstala. Mezi její přední členy patřila i rodina Moserů, která zde vybudovala světově proslulou uměleckou sklárnu (jež od počátku festivovala exkluzivně vyrábí Křišťálové glóby). Roku 1930 se ve sčítání lidu k židovskému vyznání přihlásilo 2120 občanů města, což bylo 10 % tehdejších obyvatel, nepočítaje v to lázeňské hosty. Synagoga sloužila obci až do připojení Sudet k nacistické říši po podpisu mnichovské dohody. Vzápětí po návštěvě Adolfa Hitlera počátkem října 1938 začalo pronásledování karlovarských Židů na základě rasistických norimberských zákonů. Během křišťálové no-

ci z 9. na 10. listopadu 1938 na budovu synagogy zaútočila běsnící nacistická lůza. Vypleněná stavba vyhořela a v roce 1939 byly strženy i její trosky. Svému účelu tak karlovarský židovský klášter pouhých 61 let. Zdejší Židé, kteří se včas nezachránili emigrací, v naprosté většině zahynuli v koncentračních a vyhlazovacích táborech.

V roce 1956 byl na místě synagogy postaven pomník obětem nacismu a padlým ve druhé světové válce. Ve druhé polovině osmdesátých let proluku v Sadové ulici zaplnil hotel Družba, dnes Bristol. První z vás, kdo nám do redakce v prvním patře Thermalu přinesl vlastní snímek místa, kde stávala karlovarská synagoga, od nás dostane dva lístky na projekci filmu *Dvojité rande* 4. července v Malém sále. ■

DNES PŘIJÍŽDĚJÍ

Do hlavní soutěže dnes svůj snímek přivázejí režisér **Ofir Raul Graizer**, herec **Tim Kalkhof** a herečka **Sarah Adler** (*Cukrář*). Film *Ptáci zpívají v Kigali* zastupují režisérka, scenáristka a producentka **Joanna Kos-Krauze**, herečky **Jowita Budnik** a **Eliane Umuhire** a herec **Witold Wielinski**. Herci **Rea Lest** a **Jörgen Liik** jsou ve Varech s filmem *Listopad* promítaným v rámci sekce Hlavní program – mimo soutěž.

V Soutěži dokumentárních filmů bojuje snímek *Další čerstvá zpráva*, který přiváží režisér **Orban Wallace**. Soutěžní dokument *Richard Müller: Nepoznaný* představí jeho režisér **Miro Remo**. S filmem *Kámen*, zařazeným v sekci Na východ od Západu, přijíždí režisér **Orhan Eskiköy** a herec **Ahmet Varli**. Film *Absence blízkosti* přiváží herečka **Pavla Beretová**.

Sekci Horizonty dnes zastupuje režisérka **Hana Jušić** (*Nekoukej mi do talíře*) a herec **Andrea Sartoretti** (*Hora*). Dokument *Nespatřené* uváděný v sekci Lidé odvedle představí spolu s režisérem Miroslavem Janekem i jeho protagonistu **David Berenreiter** a **Daniela Horníčkovu**. Dorazí i režisér **Jan Ole Gerster** s filmem *Sakra, kluku* promítaným v sekci 30 let Evropské filmové akademie.

České filmy 2016–2017 zastupují režisér **Václav Hrzina** a herec **Pavel Neškudla** (*Jak blízko tomu jsem*), herci **Petra Špalková** (*Bába z ledu*), **Václav Neužil** (*Bába z ledu, Černý dort*), herečka **Esther Geislerová** (*Černý dort*) a režisérka a producentka **Iveta Grófová** a herečka **Katarína Kamencová** (*Pátá loď*). Svůj krátký film *Kdo je kdo v mykologii* přiváží režisérka a scenáristka **Marie Dvořáková**. ■

Miro Remo

Jan Ole Gerster

Petra Špalková

Václav Neužil